

Р Е Ш Е Н И Е

№144

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

гр. Перник, 29 март 2012 г.

Административен съд - Перник, касационен състав, в публично съдебно заседание на двадесет и осми март две хиляди и дванадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ИГНАТ ГЕОРГИЕВ

ЧЛЕНОВЕ: СТЕФАН СТАНЧЕВ

ЕМИЛИЯ ИВАНОВА

при секретаря Е.В.*** и в присъствието на представител на Окръжна прокуратура - Перник, прокурор Стефанова, като разгледа докладваното от съдия Георгиев КНАХД №112 по описа за 2012 година на Административен съд - Перник, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на С.М.К. *** против решение №32 от 31.01.2012 г. на Районен съд - Перник, постановено по НАХД №1651 по описа на съда за 2011 г.

С атакуваното решение е потвърдено НП №4112/08.08.2011 г. на Началник сектор „Пътна полиция“ към ОД на МВР - Перник, издадено срещу С.М.К., с което за нарушение чл. 21, ал. 1 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) му е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100 (сто) лв. на основание чл. 182, ал. 2, т. 3 от ЗДвП.

В жалбата се съдържат оплаквания за постановен в противоречие с материалния закон съдебен акт. Твърди се, че районният съд не е мотивирал достатъчно своето решение, както и че същото е издадено при несъобразяване с нормите на чл. 6, чл. 7 и чл. 27 от ЗАНН. В съдебно заседание касационният жалбоподател се представлява от адв. Ангелов, който от негово име заявява, че поддържа жалбата.

Ответникът по жалбата не се явява, не изпраща представител и не заявява становище по жалбата.

Окръжна прокуратура - Перник, чрез прокурор Стефанова, дава заключение, че жалбата е основателна, като сочи, че процесното наказателно постановление е издадено за нарушение, което не е доказано по безспорен начин, че е извършено от С.К., предвид данните от представената по делото разпечатка от техническото средство - скоростомер.

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в срок и от страна в административнонаказателното производство, поради което се дължи нейното разглеждане по същество. Пред настоящата инстанция страните не са представили нови писмени доказателства в подкрепа на твърденията си.

Административен съд – Перник, като разгледа делото по реда на чл. 217 и сл. от АПК, прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Районният съд е възприел фактическите обстоятелства по делото посредством данните, внесени чрез представените и събрани пред него писмени доказателства, а именно: АУАН и издаденото въз основа на него НП, заповед на министъра на вътрешните работи за определяне на държавни служители от МВР, които да извършват контролна и административнонаказателна дейност по ЗДвП, протокол от оправомощена лаборатория за преминало последваща проверка за годност техническото средство – радар; разпечатка – отчет от дата 22.11.2011 г. от техническо средство "Радар- TR4" за регистрирани на 27.07.2011 г. нарушения.

Въз основа единствено на събраните по делото писмени доказателства районният съд е намерил за безспорно установено, че на 27.07.2011 г. в 15:55 h в общ. Перник, в района на пътен възел Студена с посока към гр. Дупница жалбоподателят, като водач на МПС, се е движел със скорост от 119 km/h при въведена забрана за движение извън населено място със скорост надвишаваща 90 km/h. Нарушението е установено с техническо средство Трафик Радар TR4Д с инв. №334. Вследствие това, на С.К. е съставен АУАН, въз основа на който е издадено процесното НП.

При така установеното от фактическа страна, на база на представените и събрани по делото доказателства, Районен съд-Перник е приел, че последните изясняват всестранно и пълно всички релевантни по делото обстоятелства. Актовете в които деянието е обективизирано са преценени за правилни и законосъобразни като издадени от компетентни органи, в необходимата форма и без допуснати съществени процесуални нарушения, които да засягат правото на защита на наказаното лице и да съставляват основание за отмяна на процесуално основание. При разглеждането на спора в неговото същество вмененото на жалбоподателя нарушение на ЗДвП е прието за безспорно установено, че е осъществено именно от С.К..

Настоящият съдебен състав не споделя правните изводи на Районен съд – Перник и в този смисъл смята касационната жалба за основателна, въпреки че съображенията са различни от посочените в нея. Решението на Районен съд – Перник е неправилно, като мотивите за това са следните:

В преценката си дали да издаде наказателно постановление административнонаказващият орган се основава на фактическите констатации в акта за установяване на административно нарушение, които при условията на чл. 189, ал. 2 от ЗДвП и в рамките на производството по налагане на административни наказания се считат за верни до доказване на противното. Това обаче не освобождава административнонаказващия орган от задължението да се произнесе само след проверка за законосъобразност и обоснованост на АУАН и след внимателна преценка освен на възраженията и на всички събрани по преписката доказателства, каквото е правилото на чл. 52, ал. 4 от ЗАНН и независимо от разпоредбата на чл. 53, ал. 2 от ЗАНН.

След това, в производството пред съда, тежестта на доказване е за административнонаказващия орган, за обвинението, със служебното съдействие на съда. И той следва да обоснове всички обстоятелства, защото пред съда АУАН и НП нямат презумптивна доказателствена стойност. Така указва в чл. 14, ал. 2 НПК, чиито разпоредби се прилагат субсидиарно, съгласно препращащата норма на чл. 84 от ЗАНН. В този смисъл съдът е длъжен, разглеждайки делото по същество, да установи чрез допустимите от закона доказателства извършено ли е административно нарушение и обстоятелствата, при които е извършено и извършено ли е то от лицето, посочено за нарушител. В конкретния случай касационният съдебен състав намира, че в производството по издаване на НП, а и пред първата инстанция, не са събрани категорични доказателства, които да установяват по безспорен начин авторството на обективизираното в АУАН и НП нарушение. Първоинстанционният съд е издирил относими към делото доказателства, но е допуснал съществено процесуално нарушение, като се е произнесъл само въз основа на направените в АУАН и издаденото въз основа на него НП констатации. При извършената касационна проверка се установи, че представената като доказателство по делото разпечатка от техническо средство Радар ТР 4, която е единствено доказателство за установено движение с несъобразена скорост, не съдържа данни, относими към вмененото на жалбоподателя нарушение. Съдържащият се в нея запис от дата 27.07.2011 г. нито е от час 15:55, нито съдържа регистрирана стойност за движение на МПС със скорост от 119 km/h, каквато е описана в АУАН, НП и приета за факт в потвърдителното решение на районния съд със съответно намалена процентова грешка. Представената по делото разпечатка е за превишение регистрирано в 17:30 h със стойност 130 km/h. В този смисъл правилото, че НП се издава след преценка на събраните доказателства не е спазено, като наказващият орган се възползвал само от разпоредбата на чл. 189, ал. 2 от ЗДвП. Районният съд, като не е отчел това несъответствие между доказателствени материали и обективизиращите нарушенията актове, е допуснал съществено процесуално нарушение. Налице е несъответствие между мотивите на атакуваното решение и съдържащото на документ със съществена доказателствена сила и стойност по делото – разпечатката, както по отношение безспорността на извършване на процесното нарушение именно от жалбоподателя, така и по отношение обективните признаци от състава на вмененото на жалбоподателя деяние. Това е ограничило правото на защита на наказаното лице, като освен че е наложено наказание за недоказано и неустановено по безспорен начин деяние, същото е и явно несправедливо, тъй като е неопределимо. Представената пред въззивната инстанция разпечатка от радара би имала своята доказателствена сила като събрана и изготвена съобразно правилата на НПК, ако данните от нея се припокриваха в пълна степен с описаното в АУАН и НП – както по отношение стойността на регистрираното нарушение, така и относно идентификацията на техническото средство, с което е установено нарушенията. В АУАН и НП е описано техническо средство Трафик Радар ТР4Д с идентификационен номер 334, а в разпечатката Трафик Радар ТР 4 е без спецификация.

Във връзка с това противоречие районният съд се е позовал на неотносими към нарушението и неговото авторство доказателства, като недопустимо е придал презумптивна доказателствена стойност на данните съдържащи се в АУАН и НП, което е основна забрана за фазата на в административнонаказателното производство пред съда. Редовно съставения АУАН се ползва с такава доказателствена сила в производството по налагане на административно наказание, но в случаите, в които се иска опровергаване на фактическите установявания пред съд, е наложително да се съберат всички съществуващи доказателства. АУАН е оборим с допустими доказателствени средства, каквото е и разпечатката, съгласно разпоредбата на чл. 189, ал. 15 от ЗДвП. В производството пред съда тежестта на доказване е за административнонаказващия орган, за обвинението, със служебното съдействие на съда. Същият следва да обоснове всички описани във връзка с нарушението обстоятелства, защото пред съда АУАН и НП нямат презумптивна доказателствена стойност. Тук фактът на извършване на вмененото нарушение от посоченото в акта и НП лице, подлежи на ново доказване. Така указва и в чл. 14, ал. 2 Наказателнопроцесуалния кодекс (НПК), чиито разпоредби се прилагат субсидиарно, съгласно препратката на чл. 84 от ЗАНН и който гласи, че доказателствата и средствата за тяхното установяване не могат да имат предварително определена сила. Посочените по-горе обстоятелства в случая не са безспорно установени. Съществена част от процеса по установяване на нарушенията по ЗДвП, свързани с превишаване на скоростта са способът и средството, чрез които могат да бъдат фиксирани стойностите на скоростта на движение на МПС. Това става посредством използването на техническо средство – скоростомер. Именно въз основа на неговите показания наказанието ще бъде индивидуализирано по основание и размер при съобразяване с правилото по чл. 27, ал. 1 от ЗАНН. В тази връзка разпечатката от радара и данните в нея са изключително важна част от процеса на доказване. Поради това същата следва да е част и от административнонаказателната преписка, а не да бъде прилагана като доказателство единствено при поискване от съда. Нередовност в АУАН може да бъде преодоляна, при определени условия, но НП не може да се санира по подобен начин. Още повече, че в настоящия случай, при посоченото несъответствие на данните от разпечатката с параметрите, посочени в акта, същият не би могъл да бъде заздравен. Самото нарушение не е установено безспорно и категорично, като начин това да се установи в последствие не съществува. Ако се приемат за достоверни данните от разпечатката, следва още един извод – а именно, че е налице несъответствие между обстоятелствената част на АУАН и НП и посочените в тях като нарушени законови разпоредби. За превишение на разрешената скорост с от 31 до 40 km/h – (в случая с 40) ЗДвП предвижда административно наказание „глоба“ в размер на 150 лв. Което е процесуално нарушение, абсолютна предпоставка за отмяна на процесното НП. Предвид всички тези изводи настоящият съд не цени данните от така описаната и представена разпечатка като относимо доказателство.

При тези изводи, съвкупно с липсата на събрани по делото други доказателства относно вмененото на жалбоподателя

нарушение, настоящият съдебен състав намира, че решението на Районен съд – Перник е постановено при съществени нарушения на процесуални правила относими към процеса на доказване, което е ограничило правото на защита и справедлив процес за нарушителя. Касационният съд обаче счита, че не следва да връща делото за ново разглеждане с цел събиране и проверка на доказателствата и установяване по безспорен начин на фактическата обстановка. Дори и да бъде установена тя пред първата инстанция, това не може да санира незаконосъобразното НП. Същото е следвало да бъде отменено, тъй като е издадено при неспазване правилото на чл. 53, ал. 2, предл. 2 от ЗАНН, както и не отговаря на изискванията на чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН, досежно доказателствата. Предвид всичко гореизложено потвърдителното решение на Районен съд – Перник следва да бъде отменено.

Мотивиран така Административен съд – Перник

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ решение №32 от 31.01.2012 г. на Районен съд – Перник, постановено по НАХД №1651 по описа на съда за 2011 г., с което е потвърдено НП №4112/08.08.2011 г. на Началник сектор „Пътна полиция“ към ОД на МВР – Перник, издадено срещу С.М.К., като ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ НП №4112/08.08.2011 г. на Началник сектор „Пътна полиция“ към ОД на МВР – Перник, издадено срещу С.М.К., с което за нарушение чл. 21, ал. 1 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) му е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100 (сто) лв. на основание чл. 182, ал. 2, т. 3 от ЗДвП.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: /П/

ЧЛЕНОВЕ: 1./П/

2./П/